

[Bollmann]

stand fra, og går en sådan politisering hen og bliver til partipolitisering, er der i hvert fald grund til at advare.

At denne politisering er i tiltagende, er desværre en kendsgerning. Et eksempel herpå er, at kristendommen gennem en årrække har været på retur fra folkeskolen. Et andet eksempel er, at kirken og de kristne værdier ofte søges latterliggjort i offentligheden. Et tredje er, at præster undertiden bruger prædikestolen til fremme af egne politiske argumenter.

Selvfølgerlig skal præster tale et sprog, som folk kan forstå, herunder også på en sådan måde, at det kan bruges i folks hverdag, men det kan efter CDs opfattelse ikke være meningen med folkekirken, at den skal til at efterligne visse dele af Danmarks Radio med hensyn til at være såkaldt samfundsrelevant.

Jeg vil gerne i denne forbindelse tillade mig at citere en del af det svar, den daværende kirkeminister, Jørgen Peder Hansen, gav under folketingets spørgetid den 16. september 1977, hvor netop spørgsmålet om behandlingen af aktuelle politiske stridsspørgsmål fra prædikestolen blev berørt. Det står i Folketingstidende 1977-78, sp. 2009. Den daværende minister sluttede første del af svaret af med at sige:

»Noget andet er – og det kan vist alle være enige om – at præster, hvis de kommer ind på sådanne spørgsmål, bør udvise almindelig takt og skønsomhed og fremføre deres synspunkter på en sådan måde, at udtalelserne ikke kan opfattes som udtryk for, at præsten støtter et bestemt politisk parti.«

Senere i et supplerende svar uddybede ministeren dette synspunkt, idet han sagde sammesteds, sp. 2010:

»Jeg finder ingen anledning til som minister at prøve på at begrænse folkekirkens præsters frihed til at forkynde, men jeg sagde til slut i mit tidligere indlæg, at præsterne må udvise takt og skønsomhed, for en prædikestol er ikke en talerstol; der er ikke tale om en dialog, men der er tale om et sted, hvorfra man forkynder evangeliet bl. a.«

Jeg kan på CDs vegne fuldt ud tilslutte mig denne vurdering af, hvad prædikestolen skal anvendes til. Jeg håber og tror, at også den nuværende minister deler denne opfattelse.

Hvad angår spørgsmålet om udnævnelse af provster, skal jeg ikke blande mig ret me-

get i debatten. Det kan naturligvis forekomme besynderligt, at man etablerer et indstillings- og udtalelsessystem, som så tilsyneladende flere gange tilsidesættes af ministeren. Man får umiddelbart den fornemmelse, at de indstillede ikke har haft den rette politiske farve, men det vil ministeren formentlig let kunne dementere.

Nu får vi en særlig debat herom inden længe, og også af den grund kan CD ikke støtte det fremsatte dagsordensforslag.

Hvad angår det, forespørgslen jo også drejer sig om, nemlig oversættelse af Det gamle Testamente, burde der efter vores mening være midler til det på kirkeministeriets budget, for det er jo ikke store beløb, det drejer sig om, og det at henvise til tipsmidlerne forekom mindst talt noget besynderligt. Men begrebet »andet kulturformidlende arbejde« på kulturministeriets budget administreres jo tilsyneladende meget bredt, og hvis kirkeministeren ikke kan finde plads på budgettet, må kulturministeren kunne. CD så i hvert fald gerne, at én eller flere bidragsmodtagere på kontoen »andet kulturformidlende arbejde« udgik til fordel for den opgave, vi her taler om.

I forbindelse med selve oversættelsen af Det gamle Testamente er det naturligt at pege på anvendelsen af Det gamle Testamente i kristendomsundervisningen i skolerne. Jeg var før inde på, at vi finder udviklingen i denne undervisning gennem en del år betænkelig, fordi undervisningen har fået en svagere stilling. Selv om det i dag ikke er undervisningsspørgsmål, vil jeg dog gerne pege på de forslag, der gennem de senere måneder er modtaget i folketingets uddannelsesudvalg om en styrkelse af faget; det er i hvert fald forslag, som vi fra CD gerne vil støtte.

Jeg vil gerne slå fast, at CD ønsker den danske folkekirkens nuværende status og struktur opretholdt, og har man fulgt de forskellige ordføreres indlæg, er der meget, der tyder på, at den opbakning, folkekirken har i befolkningen, også findes i dette ting. Det betyder selvfølgelig ikke, at alt skal være uændret til stadighed. Den modernisering af kirkens organisation, som løbende tiltrænges, har vi støttet, og det har vi også i sinde at gøre i fremtiden.

Der har under debatten været talt meget om Det gamle Testamente, om menighedsråd